

Baka István

Változatok egy gyerekkversre

*„Lyukas az ég bársonytakarója,
kirágták a csillag-egerek.”*

**Macska-isten odalopakodva
lesi őket; horpasza remeg.**

**Macska-isten, telihold-pofáju:
fény-bajúsz és kráter-szájüreg...
Kiürült már minden tálka, vályu.
Mi maradt még? Csillag-egerek.**

**Lyuggatott az égbolt takarója,
örökebb az éhség, mint a fény.
Gírhes egerek, ütött az óra,
nem jut többé bársony és remény.**

**Macska-isten, meddig ér az éhed?
A Tejút már bajszodon remeg.
Bendődbe — a Semmibe — beférnek
még a fölfalt csillag-egerek?**

**Macska-isten, macska-úr, mióta
leskelődsz az oduink előtt?
Csillag-lyukból ami fény kifolyna,
nyelved nyújtva mind felhörpölöd.**

**Hízol rajtunk, dögszagú; sugárból
háj lesz benned; a Galaktika
tekerődő bél-spirálisából
ürüléked rotytan: éjszaka.**

**Hogy az Örök Fényesség ledobja
szemfedőjét, egy remény lehet:
foszlik az ég lyukas takarója,
szétrágjuk mi, csillag-egerek.**

Az idézett két sort Svetics Ildikó, egy akkor 13–14 éves előszállási kislány írta az 1977. évi Kincskereső-táborban.